

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Guzun Ion, Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul în anulare declarat de către adjunctul Procurorului General, Roșioru Mircea, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe

Mazur Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX;

Mazur Svetlana XXXXX, născută la XXXXX, originară din XXXXX și domiciliată în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 20.12.2012 – 06.02.2017 (prima instanță);
2. 06.07.2017 – 10.11.2017 (instanța de recurs);
3. 11.06.2018 – 27.11.2018 (instanța de recurs în anulare).

Asupra recursului în anulare în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău /sediul Rîșcani/ din 06 februarie 2017:

- Mazur Ion a fost recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (1) Cod penal.

S-a încetat procesul penal în privința lui Mazur Ion în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (1) Cod penal, din motivul intervenirii termenului de prescripție, eliberându-l de la răspundere penală.

- Mazur Svetlana a fost recunoscută culpabilă de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (1) Cod penal.

S-a încetat procesul penal în privința lui Mazur Svetlana în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (1) Cod penal, din motivul intervenirii termenului de prescripție, eliberând-o de la răspundere penală.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău, din 15.02.2008, Consiliul Municipal Chișinău a fost obligat a-i acorda procurorului Mazur Ion și familiei lui spațiu locativ conform legislației în vigoare. În baza acestei hotărâri a încheierilor executorului

judecătoresc a oficiului Centru, Eremia Victoria, nr. 12-734/08 din 16.05.2008 și nr.12-774/08 din 24.09.2008, Primăria mun. Chișinău, prin dispozițiile nr.470/d, din 14.07.2008 și nr. 755/d, din 04.11.2008, a eliberat lui Mazur Ion 2 bonuri de repartiție pe două apartamente din mun. Chișinău și anume XXXXX și XXXXX.

Mazur Ion și soția sa Mazur Svetlana, cunoscând cu certitudine faptul că XXXXX, este ocupat fără autorizație de altă persoană și în acesta locuiește cet. Graur Tamara cu copilul minor, samavolnic, prin încălcarea ordinii stabilite de art. 103 și art. 94 a Codului cu privire la locuințe, care spun că: „Persoanele, care au ocupat fără autorizație încăperea de locuit, sânt evacuate fără a li se acorda o altă încăpere de locuit ... pe cale judiciară”, în lipsa unei hotărâri a instanței de judecată de evacuare a lui Graur Tamara, în perioada 08-14 noiembrie 2008, conștientizând ilegalitatea acțiunilor sale, au stricat ușa de la intrare în apartamentul indicat, au plasat o altă ușă și au ocupat abuziv XXXXX.

Prin acțiunile samavolnice, Mazur Ion a cauzat daune în proporții mari intereselor publice prin faptul că un colaborator al procuraturii încalcă flagrant legislația Republicii Moldova, inclusiv prevederile art. 23 al. (2) lit. b) a Legii cu privire la procuratură din 14.03.2003 în vigoare până la 17.03.2009, care prevedea că „procurorul este obligat să se abțină de la fapte care ar putea compromite onoarea și demnitatea de procuror”, deci știrbind imaginea procuraturii, precum și prin acțiunile samavolnice, Mazur Ion și Mazur Svetlana, încălcând flagrant prevederile art. 29 din Constituția Republicii Moldova care spune: (l), „Domiciliul și reședința sânt inviolabile. Nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia”, a cauzat daune în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale lui Graur Tamara și copilului minor al acesteia, prin faptul că deși ocupa fără autorizație apartamentul dat, era în drept de a fi legal evacuată prin hotărâre a instanței de judecată, unde și-ar fi putut apăra interesele, prin faptul că a fost privată mai mult timp de dreptul de a se folosi de obiectele personale ce erau în apartament, unele nefiindu-i restituite nici până în prezent.

Acțiunile inculpaților au fost încadrate în drept de către instanța de fond în baza art. 352 alin. (1) Cod penal, *„exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice”*.

Prima instanță a conchis că, infracțiunea a fost comisă în perioada 08 – 14 noiembrie 2008, se califică ca infracțiune ușoară, termenul de tragere la răspundere penală fiind de doi ani de la data comiterii infracțiunii, termen care a expirat.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu recurs de către inculpații Mazur Ion și Mazur Svetlana, prin care au solicitat casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpații să fie achitați, invocând că, prevederile art. 102 și 94 Codul cu privire la locuințe, abrogat la 29.11.2015 prevede exclusiv procedura

evacuării persoanelor din încăperile de locuit și nu a bunurilor, sau conform răspunsului nr. 12862 din 13.11.2008 a Comisariatului de Poliție Râșcani, au fost informați că în urma controalelor efectuate la 07.11.2008- 08.11.2008, faptul domicilierei în apartamentul cu pricina nu a fost stabilit, în apartament persistau obiecte de uz personal, însă nici un obiect care ar dovedi domicilierea permanentă - haine de iarnă și toamnă conform sezonului nu erau prezente - fapt confirmat de martorul Nichitina Liubovi și procesul-verbal de enumerare a lucrurilor, apartamentul fiind folosit exclusiv pentru „unele întâlniri”, acuzarea unei persoane nu poate fi bazată pe o normă abrogată, Tamara Graur nu poate fi persoană la care urmează a fi aplicate prevederile art. 94 din Codul cu privire la locuințe, procedura de evacuare este prevăzută exclusiv pentru persoanele care au ocupat legal încăperea și nu de cei care au ocupat-o fără temei, nu este clar cum instanța a apreciat proporțiile mari, element obligatoriu prevăzut de componența infracțiunii prevăzute de art. 352 Cod penal.

Mai mult, a indicat că consideră aprecierea arbitrară dată prevederilor art. 275 pct. 4) Cod de procedură penală, care prevede că „Urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care: 4) a intervenit termenul de prescripție sau amnistia”. Sau referința la încheierea judecătoreii Râșcani mun. Chișinău din 28.12.2011, prin care s-a respins plângerea prin care au solicitat anularea ordonanței de pornire a urmăririi penale este una fără cunoștință de cauză a instanței care a tergiversat examinarea unui caz timp de 4 ani. Judecătorul de instrucție și-a motivat respingerea plângerii exclusiv pe faptul că: - nu este de competența judecătorului de instrucție să anuleze ordonanța de pornire a urmăririi penale; - nu poate declara nulitatea parțială a ordonanței de pornire în partea art. 352 CP sau urmărirea a fost pornită în baza a 2 articole - 352 și 327 CP; - ordonanța de pornire a urmăririi penale în baza art. 352 CP a recunoscut-o faptic contrară prevederilor art. 275 pct. 4) CPP.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2017, s-a admis recursul declarat, s-a casat sentința și s-a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Inculpații Mazur Ion și Mazur Sverlana, au fost achitați de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (1) Cod penal, pe motiv că faptele inculpaților nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de recurs a constatat că la pronunțarea sentinței, prima instanță a stabilit eronat circumstanțele de fapt și de drept, situația de fapt reținută de instanța de fond nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, instanța de fond incorect a încadrat acțiunile inculpaților Mazur Ion și Mazur Svetlana în baza art. 352 alin. (1) Cod penal, or, prin probele prezentate de procuror și cercetate în instanța de judecată, nu a fost dovedită vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii incriminate.

Astfel, instanța de recurs a reținut că, prin rechizitoriu, Mazur Ion și Mazur Sverlana se învinuiesc în faptul că prin hotărârea Curții de Apel Chișinău, din 15.02.2008, Consiliul Municipal Chișinău a fost obligat a-i acorda procurorului Mazur Ion și familiei lui spațiu locativ conform legislației în vigoare. În baza acestei hotărâri a încheierilor executorului judecătoresc a oficiului Centru, Eremia Victoria, nr. 12-734/08 din 16.05.2008 și nr.12-774/08 din 24.09.2008, Primăria mun. Chișinău, prin dispozițiile nr.470/d, din 14.07.2008 și nr. 755/d, din 04.11.2008, a eliberat lui Mazur Ion 2 bonuri de repartiție pe două apartamente din XXXXX și XXXXX.

Mazur Ion și soția sa Mazur Svetlana, cunoscând cu certitudine faptul că XXXXX, este ocupat fără autorizație de altă persoană și în acesta locuiește cet. Graur Tamara cu copilul minor, samavolnic, prin încălcarea ordinii stabilite de art. 103 și art. 94 a Codului cu privire la locuințe, care spun că: „Persoanele, care au ocupat fără autorizație încăperea de locuit, sânt evacuate fără a li se acorda o altă încăpere de locuit ... pe cale judiciară”, în lipsa unei hotărâri a instanței de judecată de evacuare a lui Graur Tamara, în perioada 08-14 noiembrie 2008, conștientizând ilegalitatea acțiunilor sale, au stricat ușa de la intrare în apartamentul indicat, au plasat o altă ușă și au ocupat abuziv XXXXX.

Prin acțiunile samavolnice, Mazur Ion a cauzat daune în proporții mari intereselor publice prin faptul că un colaborator al procuraturii încalcă flagrant legislația Republicii Moldova, inclusiv prevederile art. 23 al. (2) lit. b) a Legii cu privire la procuratură din 14.03.2003 în vigoare până la 17.03.2009, care prevedea că „procurorul este obligat să se abțină de la fapte care ar putea compromite onoarea și demnitatea de procuror”, deci știrbind imaginea procuraturii, precum și prin acțiunile samavolnice, Mazur Ion și Mazur Svetlana, încălcând flagrant prevederile art. 29 din Constituția Republicii Moldova care spune: (1) „Domiciliul și reședința sânt inviolabile. Nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia”, a cauzat daune în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale lui Graur Tamara și copilului minor al acesteia, prin faptul că deși ocupa fără autorizație apartamentul dat, era în drept de a fi legal evacuată prin hotărâre a instanței de judecată, unde și-ar fi putut apăra interesele, prin faptul că a fost privată mai mult timp de dreptul de a se folosi de obiectele personale ce erau în apartament, unele nefiindu-i restituite nici până în prezent.

Acțiunile inculpaților au fost încadrate în drept de organul de urmărire penală în baza art. 352 alin. (1) Cod penal, *„exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice”*.

Instanța de recurs a atestat că, în speță este prezent un raport juridic cu caracter pur civil, or, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău, din 15.02.2008,

Consiliul Municipal Chișinău a fost obligat a-i acorda procurorului Mazur Ion și familiei lui spațiu locativ conform legislației în vigoare. În baza acestei hotărâri a încheierilor executorului judecătoresc a oficiului Centru, Eremia Victoria, nr. 12-734/08 din 16.05.2008 și nr.12-774/08 din 24.09.2008, Primăria mun. Chișinău, prin dispozițiile nr.470/d, din 14.07.2008 și nr. 755/d, din 04.11.2008, a eliberat lui Mazur Ion 2 bonuri de repartitie pe două apartamente din XXXXX și anume XXXXX și XXXXX.

Prin urmare, dispunând de temeiuri legale și rezonabile, Mazur Ion și Mazur Svetlana au hotărât să vadă apartamentul XXXXX, iar faptul că apartamentul nominalizat era ocupat fără autorizație de altcineva nu era cunoscut pentru inculpați, or deși instanța de fond indică că familia Mazur știa „cu certitudine” despre faptul că partea vătămată locuiește acolo nu rezultă din nici o probă, care ar confirma acest fapt, or, dimpotrivă prin Raportul colaboratorului de poliție al Comisariatului sec. Rîșcani mun. Chișinău, Popa Alexandru (f.d. 60 vol. I) se confirmă cu certitudine că la petiția lui Mazur Svetlana din 07.11 2008 în care se solicită efectuarea unei verificări a apartamentului XXXXX, a indicat că în urma controlului efectuat la 07.11.2008, 08.11.2008 precum și în urma verificării pașaportului blocului locativ în perioada anilor 2006-2007, februarie 2008 nu s-a stabilit că în apartament locuiește cineva, iar conform datelor ÎMGFL 18 extrasul din contul personal nr. 152051 apartamentul dat îi aparține lui Mazur Ion în baza ordinului de repartitie din 04.11.2008.

Astfel, instanța de recurs a conchis că în acțiunile inculpaților nu se regăsește nici latura obiectivă și nici latura subiectivă a infracțiunii, or, învinuirea nu a demonstrat prin ce s-a exprimat fapta prejudiciabilă, nu a fost adusă nici o probă care ar demonstra că inculpații au acționat prin încălcarea ordinii stabilite, nu este demonstrat nici care sunt urmările prejudiciabile.

Mai mult, instanța de recurs a indicat că, instanța de fond a constatat în mod neîntemeiat că Mazur Ion a cauzat daune în proporții mari intereselor publice, or, prin hotărârea Curții Constituționale din 27.06.2017 s-a declarat neconstituțional textul „intereselor publice sau” din alineatul (1) al articolului 328 din Codul penal al Republicii Moldova nr. 985-XV din 18 aprilie 2002.

5. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs în anulare de către Adjunctul Procurorului General, Roșioru Mircea, indicând temeiul pentru recurs în anulare prevăzut de art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de recurs în alt complet de judecată, invocând că:

- în lipsa circumstanțelor expuse în art. 29 din Constituția Republicii Moldova, nimeni nu poate intra în domiciliul sau reședința unei persoane, fie și în cazul în care această persoană ar ocupa abuziv acea locuință, fapt care urma a fi stabilit de către o instanță de judecată, și nu de o persoană aparte;

- instanța de recurs nu a dat apreciere și nu a făcut referire la declarațiile martorului Belei Victor care a indicat că, a fost prezent la discuțiile dintre Mazur Ion și Mazur Svetlana care îi cereau lui Graur Tamara, despre care cunoșteau cu certitudine că locuiește în XXXXX, să părăsească apartamentul indicat fiindcă ei vor schimba forțat ușa, blocând totodată intrarea în apartament lui Graur Tamara și copilul minor;

- dacă apartamentul era nelocuibil, poliția putea apela la ÎMGFL pentru a deschide acest apartament și a verifica, nu a făcut-o deoarece deja era pe rol o acțiune civilă către Graur Tamara privind evacuarea din apartament;

- însuși Mazur Ion și Mazur Svetlana, împreună cu careva rude, au intrat în apartament și au scos de acolo bunuri de uz personal, în prezența martorului Nichitina Liubovi, încărcându-le într-o mașină mare, fiind transportate de Mazur Ion la locuința părinților lui Graur Tamara în XXXXX, prin această se probează că familia Mazur cunoștea că apartamentul este locuibil, de către cine și chiar unde locuiesc rudele persoanei din apartament;

- instanța de recurs nu a studiat minuțios materialele cauzei în special declarații făcute personal de inculpați, unde descriu acțiunile sale și cum au pătruns în apartament;

- instanța de recurs intenționat nu a făcut referire și la o altă probă materială, prezentă în materialele cauzei și examinată în instanța de fond - ACTUL întocmit de Mazur Svetlana, scris de mână, privind bunurile depistate în XXXXX, acesta clar demonstrând că apartamentul era locuibil, bunurile aparținând lui Graur Tamara;

- instanța de recurs, făcând trimitere la hotărârea Curții Constituționale din 27.06.2017 prin care se declară neconstituțional textul „intereselor publice sau” din alineatul (1) al articolului 328 din Codul penal al Republicii Moldova nr. 985-XV din 18 aprilie 2002, îl tratează, în mod deliberat, mult mai larg decât se prevede în această hotărâre, deoarece arată că proporțiile mari ar urma să fie determinate și față de „drepturile și interesele ocrotite de lege ale persoanelor fizice”, deși aceste drepturi nu se determină cantitativ și, odată ce aceste drepturi sunt statuate în legea supremă a țării, orice încălcare a acestora nu urmează a fi apreciată de instanța de judecată în proporții.

- prin blocarea ușii, Graur Tamara cu copilul minor, fiind lăsată, de către Mazur Ion și Mazur Svetlana, la începutul lunii noiembrie 2008, în stradă, deja este o încălcare a dreptului la siguranța persoanei, fiind temperaturi destul de joase ce pot duce la consecințe negative și ireparabile sănătății;

- instanța de recurs, cel puțin urma să recalifice acțiunile inculpaților sub aspectul comiterii contravenției prevăzute de art. 175 din Codul cu privire la contravenții administrative, în vigoare până la 31.05.2009, în prezent echivalentul art.335 Cod Contravențional - samavolnicia , dar să nu dispună achitarea acestora;

6. La recursul în anulare declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, au depus referință intimații Mazur Ion și Mazur Svetlana, prin care au manifestat dezacordul cu recursul în anulare declarat, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând:

- recurentul, formulându-și solicitarea expusă în cerere, sa bazat în principal pe chestiunea aprecierii probelor de către instanța de recurs, care nu se subscrie temeiurilor pentru recurs deoarece expunerea problemei aprecierii probelor prin prisma existenței vreunui viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată, cu invocarea faptului că instanța de recurs ordinar nu s-a expus asupra problemei menționate, în ansamblu este inadmisibilă;

- instanța de recurs ordinar pe deplin și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri pertinente și convingătoare asupra tuturor motivelor invocate de recurent, astfel fiind neîntemeiată alegația recurentului că hotărârea instanței de recurs ordinar nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția adoptată, or, aceasta cuprinde constatări întemeiate, expuse pe larg, care nu necesită o reiterare;

- nu se constată vreun viciu fundamental sau erori de drept grave ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești deja irevocabile și ar da temei de intervenire în procedura precedentă;

- Procurorul General Adjunct este de acord că gradul de severitate al infracțiunii din viziunea sa nu este atins, instanța urmând a recalifica acțiunile conform prevederilor art. 175 Cod contravențional - „Samavolnicia” prevedere intrată în vigoare din 31.05.2009, fapta incriminată având loc în noiembrie 2008 și urmărirea penală fiind pornită în iunie 2010, după restabilirea mea în funcția de procuror prin decizia Curții de Apel și după decizia Curții Supreme de Justiție din 22.12.2010 conform căreia litigiul civil cu Tamara Graur a fost soluționat în favoarea noastră;

- nu considerăm că această alegație poate constitui un viciu fundamental, atâta timp cât la momentul incriminării nu exista o răspundere contravențională potrivit Codului cu privire la contravențiile administrative în vigoare până în mai 2009 și deja o posibilă răspundere contravențională prevăzută de art. 175 Cod contravențional în vigoare din mai 2009;

- O astfel de abordare ar contravine principiului enunțat în art. 7 CEDO *„Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul în care a fost săvârșită, nu constituia o infracțiune, potrivit dreptului național sau internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii.”*, art. 10 alin. (2) Cod penal care prevede că *„Legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv.”* art. 3 alin. (2) Cod contravențional *„Legea contravențională care înăsprește sancțiunea sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei contravenții nu are efect retroactiv.”*, art. 8 alin. (2) Codul cu privire la contravențiile administrative

care prevede că „*Actele ce stabilesc sau măresc răspunderea pentru contravențiile administrative nu au putere retroactivă.*”;

6.1 Ulterior, inculpatul Mazur Ion a depus o referință suplimentară la recursul înaintat indicând că, referința procurorului la practica CEDO confirmă încă odată că încălcarea securității raporturilor juridice constituie o violare a prevederilor art. 6 § 1 CEDO și situația în care este admisă calea extraordinară de atac în defavoarea inculpatului la fel constituie o încălcare a art. 6 CEDO, fiind emisă o ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale la 30.03.2010 cu anularea ei ulterioară la 25.12.2010 și pornirea urmăririi la 21.06.2011 constituie la etapa respectivă deja o violare a art. 6 CEDO și art. 4 alin. (1) din Protocolul nr. 7 a Convenției Europene, în susținerea argumentelor expuse a indicat cauza Bujenița vs. Republica Moldova, CtEDO.

7. Judecând recursul în anulare declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 452 coroborat cu art. 453 Cod de procedură penală, Procurorul General și adjuncții lui, persoanele menționate la art. 401 alin. (1) pct. 2) și 3), precum și, în numele acestor persoane, apărătorul sau reprezentantul lor legal, pot declara la Curtea Supremă de Justiție recurs în anulare împotriva hotărârii judecătorești irevocabile, după epuizarea căilor ordinare de atac.

În sensul prevederilor art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

În corespundere cu art. 457 alin. (3) Cod de procedură penală, judecarea recursului în anulare se efectuează potrivit dispozițiilor art. 434-436, care se aplică în mod corespunzător.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Raportând argumentele invocate în recurs la prevederile legale a actelor internaționale și naționale, Colegiul penal lărgit reține că motivele invocate de recurent nu pot fi acceptate pentru confirmarea unui viciu fundamental, care ar fi afectat decizia atacată.

În acest sens, în privința motivelor invocate de recurent, prin care acesta își manifestă dezacordul cu soluția de achitare a lui Mazur Ion și Mazur Svetlana, pe motiv că faptele inculpaților nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii, Colegiul penal lărgit conchide că sunt inadmisibile, deoarece acestea reprezintă opinia subiectivă a recurentului ce nicidecum nu constituie un viciu fundamental

care ar fi afectat hotărârea judecătorească atacată, or instanța de recurs corect a constatat că în speță este prezent un raport cu caracter pur civil.

Din care considerente argumentele instanței de recurs în acest aspect, în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile se însușesc de instanța de recurs în anulare, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal lărgit nu acceptă ca viciu fundamental în speța dată – inviolabilitatea domiciliului a lui Graur Tamara care s-a cazat în apartament abuziv și samavolnic.

Colegiul penal lărgit mai notează că conform jurisprudenței CtEDO, Curtea a reiterat că un recurs în anulare a unei hotărâri irevocabile într-o cauză penală este un recurs extraordinar, deoarece el nu este direct accesibil acuzatului și aplicarea lui depinde de discreția funcționarilor autorizați. Curtea nu a acceptat, spre exemplu, că un recurs extraordinar este un recurs intern efectiv nici în context civil, nici penal, și a constatat că casarea unei hotărâri irevocabile prin recurs în supraveghere poate crea probleme în ceea ce privește securitatea raporturilor juridice acordată acelei hotărâri (*Nikitin v. Russia*, nr. 50178/99, § 39, ECHR 2004-VIII).

Totodată, Colegiul penal lărgit invocă că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, “inter alia”, ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea cauza *Brumărescu vs România*, Nr.28342/95&62, 28 octombrie 1999). Acest principiu insistă asupra faptului că nici o parte la proces nu este în drept să solicite revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și executorii doar în scopul reluării procesului de judecată și al unei noi soluționări a cauzei. Competența de revizuire a instanțelor supreme trebuie exercitată pentru a corecta erorile de drept și omisiunile justiției, și nu pentru a efectua o reexaminare a cauzei. Revizuirea nu trebuie tratată ca un recurs deghizat și nici existența a două păreri asupra aceleiași probleme nu poate servi drept temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar în cazul în care reexaminarea este necesară în virtutea circumstanțelor fundamentale și obligatorii (a se vedea cauza *Bujenița vs Moldova*, Nr.36492/02, 16 ianuarie 2007).

8. În conformitate cu prevederile art. 457, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul în anulare declarat de către adjunctul Procurorului General, Roșioru Mircea, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe **Mazur Ion XXXXX și Mazur Svetlana XXXXX**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată se va pronunța la **20 decembrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Guzun Ion

Boico Victor